

atunci nu facem parte dintre cei mântuiți, ci dintre cei ce pier. Ca atare, avem neapărată nevoie să ne lămurim bine din ce se alcătuieste crucea noastră. Voi lămuri alcătuirea crucii noastre lăuntrice arătând cu deosebire cum se aplică ea în viața voastră călugărească.

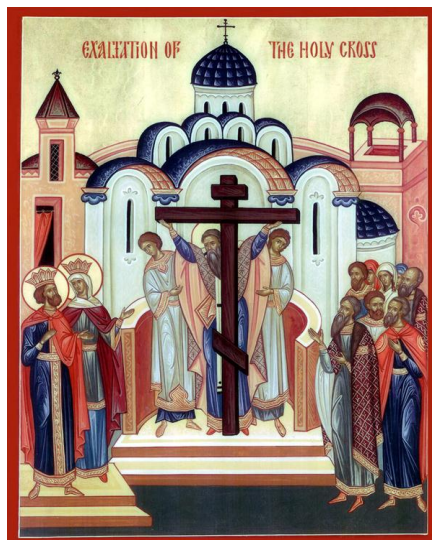
Părții de jos a crucii, ce intră în pământ, îi răspunde în crucea lăuntrică *lepădarea de sine*, prin care este brăzdat pământul inimii și în ea se înfige crucea.

A te lepăda de tine însuși înseamnă a te purta cu tine însuși așa cum se poartă alții cu cei lepădați de oameni. În călugărie, această lucrare ia noul chip al omorârii față de sine și de întreaga lume. Călugărul este ca un mort, îngropat în pământ. Zidurile mănăstirești sunt sicriul lui. Straiul călugăresc este lințoliul de îngropare. El părăsește tot ce se află dincolo de zidurile mănăstirii și în tot ce este nu găsește nimic înrudit: e străin de toate și toate îi sunt străine, așa încât i se potrivește pe deplin cuvântul Apostolului: *mie lumea s-a răstignit, și eu lumii* (Gal. 6, 14). Cine și-a agonisit o asemenea așezare sufletească a pus temelie trainică crucii lăuntrice și călugăriei.

Partea de sus a crucii lăuntrice, sau care stă drept și se îndreaptă în sus, este alcătuită de *răbdare*, adică de o asemenea tărie de a rămâne în propria hotărâre, încât n-o pot clinti nici un fel de piedici, nici un fel de nemulțumiri și de osteneți. Fără răbdare nimeni nu poate rămâne în bine, și cu atât mai mult nu poate rămâne călugărul în călugărie. Pentru mirean, răbdarea este statornicie în răbdarea tuturor osteneților care privesc îndeplinirea îndatoririlor lui; pentru călugăr, ea este pe deasupra neclintirea rămânerii în cinul lui și în locul lui. În viața mirenească, orice pas faci te călești în răbdare – în călugărie, nici nu poți să faci vreun pas fără răbdare.

Cercetați tipicul mănăstiresc, și veți vedea ce arenă largă este în el pentru lucrurile răbdării. Numai cel care a murit sieși și lumii poate îndura așa cum trebuie cele cerute acolo.

Partea cea de-a curmezișul a crucii lăuntrice călugărești este alcătuită de *ascultare* – așezarea sufletească în care omul nu întreprinde, nu plănuiește nimic de capul său, ci doar ascultă și împlinește



fară cârtire hotărârile altora. Cel ascultător seamănă cu o minge, care se rostogolește fără să trosnească încotro o mână lovitura pe care a primit-o. El renunță de bună voie la autonomia sa și se face unealtă altora. El lucrează fie la sfatul, fie la porunca altora, fără să se încreadă nici în gândul, nici în dorința sa. Ca atare, el este pe de-a-ntregul deschis. *Ascultarea* prinde viață de la dragoste. Ascultarea este lepădare de propria inițiativă și de propria socotință – lucrările care ne sunt cele mai de preț. Mare putere trebuie să ai pentru a te birui pe tine însuși și a renunța la ele.

Astfel, temelia crucii lăuntrice este alcătuită de credință dimpreună cu lepădarea de sine, altfel spus cu omorârea de sine față de toate; partea ei cea de-a lungul este răbdarea întărită de nădejde, iar partea cea de-a curmezișul e ascultarea însuflețită de dragoste.

Dacă toate virtuțile pe care le-am arătat sunt cu adevărat în inima voastră, crucea voastră stă în picioare – e înălțată. Iar dacă nu, să știți că ea a fost îngropată de simțăminte și așezările sufletești rele, potrivnice ei. Pe acestea din urmă nu le numesc, căci se văd de la sine. Nu pot să nu adaug însă dorința sau chiar cererea: dacă veți afla că crucea voastră fie s-a înclinat, fie a căzut cu totul sau, și mai rău, a fost acoperită de praful și de gunoiul gândurilor și dorințelor rele, îngrijiți-vă s-o scoateți la lumină, s-o curățiți prin pocăință și iarăși s-o înălțați și s-o împlântați în inimă prin hotărârea nestrămutată de a lucra cu râvnă pentru mântuirea sufletului, până la jertfirea vieții.

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, Predici)